

Nr 93.

Av herr **Bengtsson** i Kullen, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående rätt för vissa innehavare av kommunala uppdrag att vid skriftväxling i tjänsteärende med statens verk och myndigheter använda tjänstefrimärken och tjänstebrevkort.

I kungl. förordningen angående ändrade bestämmelser rörande utgörandet av postavgifter för försändelser i tjänsteärenden den 15 juni 1900 stadgas, att tjänstefrimärken och tjänstebrevkort ej må användas för andra försändelser än sådana, som i tjänsteärende avfärdas från någon av de myndigheter, ämbets- och tjänstemän samt allmänna inrättningar, som i en förordningen bilagd förteckning finnas upptagna eller åt vilka Konungen framdeles finner skäligt medgiva rätt att vid skriftväxling i tjänsteärenden begagna dylika frimärken och brevkort. Utestängda från denna rätt äro emellertid alljämt kommunernas förtroendemän, även då det är fråga om postförsändelser å tjänstens vägnar, som äro ställda till statens myndigheter och verk och vilkas innehåll är avsett att förnämligast eller uteslutande tjäna statsändamål. Visserligen hava inom riksdagen upprepade gånger försök gjorts att få kommunalstämmas och kommunalnämnds ordförande ävensom övriga kommunala förtroendemän tillerkända rätten att i större eller mindre utsträckning begagna tjänstefrimärken och tjänstebrevkort för sin skriftväxling å tjänstens vägnar, men utan att leda till åsyftat resultat. Motioner i detta ämne, väckta inom andra kammaren vid 1884, 1890 och 1895 års riksdagar, hava blivit avslagna på av vederbörande utskott förebragta skäl — olika vid de olika tillfällena.

Emellertid hava förhållandena på senare tider så ändrats, att dessa skäl i det väsentligaste förlorat sin betydelse. Framför allt har kravet på att kommunalstämman och kommunalnämndens ordförande ävensom en del andra kommunala förtroendemän få rätt att i vissa fall använda tjänstefrimärken och tjänstebrevkort med de ändrade förhållandena blivit allt starkare. Antalet postförsändelser till statens verk, innehållande infordrade statistiska och andra uppgifter o. d., har ständigt och hastigt ökats, så att kommunernas utgifter till postporto för sådant ändamål blivit rätt avsevärda. I dessa fall gäller det ju tillgodoseendet av *statsändamål*, vartill kommer att vederbörande kommunala förtroendemän i åtskilliga fall äro förpliktade att insända dylika uppgifter. Det synes därför fullt berättigat, att staten härvid åtminstone bereder den lättnad, som rätten till tjänstefrimärken och tjänstebrevkort innebär. Men även i en del andra fall, då de kommunala organen hava att hänvända sig till statsmyndigheter, synes det vara lämpligt och riktigt, att sådan rätt medgives. Något missbruk av denna rätt torde ej vara att befara, då sådant självfallet skulle vara underkastat samma straff och påföljder, som missbruk av redan nu medgiven tjänstebrevsrätt.

På anförda skäl får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära, att Kungl. Maj:t ville medgiva kommunalstämmas och kommunalnämnds samt municipalstämmas och municipalnämnds ordförande ävensom fattigvårdsstyrelses och hälsovårdsnämnds ordförande rätt att vid skriftväxling i tjänsteärende med statens verk och myndigheter begagna tjänstefrimärken och tjänstebrevkort.

Stockholm den 26 januari 1915.

Emil Bengtsson.